

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 29 lipca 2016 r.

Pozycja 472

POSTANOWIENIE z dnia 27 lipca 2016 r. Sygn. akt Tw 5/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Rzepliński – przewodniczący i sprawozdawca
Sławomira Wronkowska-Jaśkiewicz
Marek Zubik,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym wniosku Zarządu Polskiego Związku Firm Deweloperskich o zbadanie zgodności:

- 1) art. 51 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2014 r. poz. 827, ze zm.) w zw. z art. 568 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380, ze zm.) z art. 2 w zw. z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 64 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) art. 576¹ § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380, ze zm.) z art. 2 w zw. z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 64 ust. 2 oraz art. 7 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu wnioskowi.

UZASADNIENIE

W dniu 7 marca 2016 r. do Trybunału Konstytucyjnego wpłynął wniosek związku pracodawców – Zarządu Polskiego Związku Firm Deweloperskich (dalej: PZFD, Związek) o zbadanie zgodności: po pierwsze, art. 51 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U.2014.827, ze zm.; dalej: ustawa o prawach konsumenta) w zw. z art. 568 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz.U.2016.380, ze zm; dalej: Kodeks cywilny) w zakresie, w jakim przepisy te, na gruncie umów o roboty budowlane zawartych przed dniem 25 grudnia 2014 r., przyznają inwestorowi trzyletni termin rękojmi za wady rzeczy względem wykonawcy robót, a jednocześnie, na gruncie umów sprzedaży tych nieruchomości zawartych po tej dacie, przyznają kupującemu względem sprzedawcy pięcioletni termin rękojmi za wady, z art. 2 w zw. z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 64 ust. 2 Konstytucji, po drugie, art. 576¹ § 1 Kodeksu cywilnego, w zakresie, w jakim nie przyznaje sprzedawcy, który poniosł koszty w wyniku wykonania przez konsumenta uprawnień z tytułu rękojmi za wady fizyczne rzeczy, uprawnienia do żądania naprawienia poniesionej szkody od wykonawców rozumianych jako strony umowy o roboty budowlane zdefiniowanej w art. 647 Kodeksu cywilnego, a przyznaje uprawnienie do żądania naprawienia takiej szkody jedynie od poprzed-

nich sprzedawców w rozumieniu art. 535 Kodeksu cywilnego, z art. 2 w zw. z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 64 ust. 2 oraz art. 7 Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.2016.293, dalej: ustawa o TK) wniosek złożony przez podmioty, o których mowa w art. 191 ust. 1 pkt 3-5 Konstytucji, Prezes Trybunału kieruje do wstępnego rozpoznania w celu rozstrzygnięcia, czy spełnia wymagania warunkujące nadanie mu dalszego biegu. W postępowaniu tym Trybunał Konstytucyjny w składzie trzech sędziów bada, czy wniosek odpowiada wymaganiom formalnym (art. 61 i art. 62 ustawy o TK), czy nie jest oczywiście bezzasadny (art. 77 ust. 3 pkt 3 ustawy o TK), a w szczególności, czy pochodzi od uprawnionego podmiotu (art. 191 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 191 ust. 2 Konstytucji). Ponadto, wstępne rozpoznanie zapobiega nadaniu biegu wnioskowi w sytuacji, gdy postępowanie wszczęte przed Trybunałem Konstytucyjnym podlegałoby umorzeniu z powodu zbędności lub niedopuszczalności wydania orzeczenia (art. 77 ust. 3 pkt 4 ustawy o TK), a także, jeżeli akt normatywny w zakwestionowanym zakresie utracił moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia (art. 77 ust. 4 pkt 5 ustawy o TK). Tym samym wstępne rozpoznanie wniosku umożliwia – już w początkowej fazie postępowania – wyeliminowanie spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia.

2. W myśl art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności ustawy z Konstytucją może wystąpić ogólnokrajowa władza organizacji pracodawców. Oznacza to, że – po pierwsze, nie każda organizacja pracodawców ma legitymację do występowania z takimi wnioskami do Trybunału; po drugie, nie każda władza organizacji pracodawców obejmującego swoim zasięgiem działania całe terytorium kraju może zainicjować procedurę wystąpienia z wnioskiem w sprawie zgodności ustawy z Konstytucją.

3. Trybunał ustalił, na podstawie dołączonych do akt sprawy dokumentów, że Polski Związek Firm Deweloperskich wpisany jest w Krajowym Rejestrze Sądowym do rejestru stowarzyszeń, innych organizacji społecznych i zawodowych, fundacji oraz samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, pod nr KRS 0000114107, jako związek pracodawców.

4. Trybunał zwraca przy tym uwagę na to, że PZFD występował już z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego (sprawa Tw 11/03). Postanowieniem z 10 października 2003 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania wnioskowi Związku dalszego biegu (OTK ZU nr 4/B/2003, poz. 203). Trybunał uznał, że wnioskodawca nie posiada legitymacji procesowej do inicjowania postępowania w trybie abstrakcyjnej kontroli norm ze względu na brak cechy ogólnokrajowości. Ponadto Trybunał stwierdził, że kwestionowane przez Związek przepisy nie dotyczą zakresu działania wnioskodawcy, a także uznał, że uchwała Zarządu Związku nie może stanowić podstawy wszczęcia postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym. Zażalenie wnioskodawcy na to postanowienie Trybunał pozostawił bez rozpoznania z powodu przekroczenia terminu do jego wniesienia (postanowienie z 9 grudnia 2003 r., OTK ZU nr 4/B/2003, poz. 204).

5. Trybunał Konstytucyjny przypomina, że ogólnokrajowe władze może mieć tylko organizacja pracodawców o ogólnokrajowym charakterze, tzn. taka, której swym działaniem obejmuje obszar całego kraju i posiada zorganizowaną strukturę, opartą na odpowiednio po-

wołanych oraz rzeczywiście istniejących i funkcjonujących (nie tylko zadeklarowanych w statucie) organach terenowych (zob. postanowienie TK z 11 grudnia 2006 r., sprawa Tw 21/06, OTK ZU nr 1/B/2007, poz. 5).

5.1. Związek przekonuje, że „jest ogólnokrajową organizacją zrzeszającą ponad 100 deweloperów z całego kraju”. Dowodzi, przedstawiając uchwały Zarządu Polskiego Związku Firm Deweloperskich w sprawie utworzenia oddziałów w Warszawie i Wrocławiu, że posiada zorganizowaną strukturę, opartą na odpowiednio powołanych organach terenowych.

5.2. Trybunał Konstytucyjny ustalił – na podstawie odpisu z rejestru stowarzyszeń, innych organizacji społecznych i zawodowych, fundacji i publicznych zakładów opieki zdrowotnej (nr KRS: 0000114107), dołączonego do akt niniejszej sprawy – że wnioskodawca nadal nie dokonał wymaganych wpisów w rubryce 3 działu 1 tego Rejestru, które potwierdzałyby ogólnokrajowy charakter Związku i jego organów w rozumieniu art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji. Trybunał podkreśla, że organizacje, które posiadają struktury terenowe (jednostki, oddziały), mają możliwość ich ujawnienia zgodnie z § 147 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 17 listopada 2014 r. w sprawie szczegółowego sposobu prowadzenia rejestrów wchodzących w skład Krajowego Rejestru Sądowego oraz szczegółowej treści wpisów w tych rejestrach (Dz.U.1667).

5.3. W związku z powyższym Trybunał stwierdza, że chociaż wnioskodawca przedstawił dowody (uchwały Zarządu PZFD w sprawie utworzenia oddziałów terenowych Związku) potwierdzające jego ogólnokrajowy charakter, to jednak nie doprowadził do usunięcia rozbieżności między postanowieniami statutu wnioskodawcy a danymi ujawnionymi w KRS.

6. Trybunał podkreśla także, że na wnioskodawcy ciąży obowiązek wykazania, który z organów Związku jest uprawniony do podjęcia uchwały w sprawie wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego (art. 62 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK). Podstawą wskazania takiego organu są przepisy ustawy, a w przypadku, gdy ustawa nie reguluje tej kwestii – postanowienia statutu organizacji pracodawców.

6.1. W rozpatrywanej sprawie wolę wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego wyraził Zarząd Związku w uchwale z 24 lutego 2016 r. (uchwała nr 7/2016). Wnioskodawca twierdzi, że Zarząd jest „jedną z władz Polskiego Związku Firm Deweloperskich stosownie do § 14 pkt 3 Statutu. Jego członkowie są powoływani przez Walne Zgromadzenie Członków. Do jego kompetencji należą wszystkie sprawy niezastrzeżone do kompetencji Walnego Zgromadzenia Członków lub Rady Polskiego Związku Firm Deweloperskich. (...) jest organem ogólnokrajowym, tj. jest jedynym organem tego rodzaju funkcjonującym w ramach Polskiego Związku (...) i jego działalność odnosi skutek w odniesieniu do całego Polskiego Związku Firm Deweloperskich, mającego charakter ogólnokrajowy”.

6.2. Trybunał zauważa, że w sprawie Tw 11/03 uchwałę w sprawie skierowania wniosku do Trybunału Konstytucyjnego również podjął Zarząd Związku. Rozstrzygając wówczas wniosek PZFD, Trybunał nie wypowiedział się jednak na temat legitymacji Zarządu Związku do występowania z wnioskiem do Trybunału. Okoliczność ta nie stanowi przeszkody do oceny uprawnienia wnioskodawcy do inicjowania postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym w rozpatrywanej sprawie.

6.3. Trybunał ustalił, że stosownie do postanowień statutu, na poziomie ogólnokrajowym władzami PZFD są Walne Zgromadzenie Członków, Rada Związku oraz Zarząd (§ 14 statutu).

Wymaga jednak podkreślenia, że najwyższą władzą Związku, w myśl § 17 pkt 1 statutu, jest Walne Zgromadzenie Członków. Może być ono zwyczajne lub nadzwyczajne (§ 17 pkt 2). Do kompetencji Walnego Zgromadzenia Członków należy m.in. uchwalenie programu działania Związku, rozpatrywanie i zatwierdzanie sprawozdań Zarządu i Rady Związku oraz zatwierdzanie sprawozdania finansowego oraz planów wydatków na nadchodzący rok; uchwalanie regulaminów władz Związku oraz Oddziałów Związku; podejmowanie uchwał w sprawie absolutorium dla ustępującego Zarządu za okres jego kadencji na wniosek Rady Związku; wybór członków Zarządu i Rady Związku; uchwalenie zmian Statutu; rozpatrywanie odwołań od uchwał Zarządu w przedmiocie wykreślenia lub wykluczenia członka Związku; ustalanie wysokości składki członkowskiej i sposobu jej pobierania; podejmowanie uchwał w przedmiocie rozwiązania Związku (§ 17 pkt 10 statutu).

Zarząd Związku, który wystąpił z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego, jest natomiast – jak stanowi § 19 pkt 1 statutu – organem wykonawczym Związku. Do kompetencji Zarządu należą wszystkie sprawy niezastrzeżone do kompetencji Walnego Zgromadzenia Członków lub Rady Związku, a w szczególności: reprezentowanie Związku na zewnątrz i działanie w jego imieniu, kierowanie bieżącą działalnością Związku, opracowywanie i uchwalanie bieżących planów pracy Związku, podejmowanie uchwał w przedmiocie przyjmowania oraz skreślenia lub wykluczania członków Związku, zarządzanie majątkiem i funduszami Związku, zwoływanie Walnych Zgromadzeń Członków, podejmowanie uchwał o przystąpieniu Związku do krajowych i zagranicznych organizacji, podejmowanie uchwał dotyczących Oddziałów Związku (§ 19 pkt 3 statutu).

6.4. Trybunał przypomina przy tym, że kompetencję do reprezentowania osoby prawnej należy odróżnić od kompetencji do podjęcia uchwały o skierowaniu wniosku do Trybunału Konstytucyjnego. Trybunał wiele razy podkreślał, że podjęcie takiej uchwały stanowi „czynność o charakterze nadzwyczajnym”, która z tego powodu nie może być dokonana samodzielnie przez organ wykonawczy organizacji (zob. postanowienia TK z 9 czerwca 2004 r. i 8 września 2004 r., Tw 33/03, OTK ZU nr 4/B/2004, poz. 227 i poz. 228; 9 czerwca 2004 r., Tw 2/04, OTK ZU nr 5/B/2004, poz. 258; 22 czerwca 2010 r., Tw 2/10, OTK ZU 5B/2010, poz. 313). Możliwość kwestionowania przed Trybunałem Konstytucyjnym hierarchicznej zgodności aktów normatywnych jest zatem wyjątkowym uprawnieniem. Podjęcie uchwały o wystąpieniu z wnioskiem do Trybunału jest zawsze czynnością o charakterze szczególnym i jako taka nie może być dokonana w ramach prowadzenia zwykłej (bieżącej) działalności danej organizacji.

6.5. W związku z powyższym Trybunał stwierdza, że najwyższą ogólnokrajową władzą PZFD jest Walne Zgromadzenie Członków, natomiast Zarząd jest organem wykonawczym Związku. Zarząd nie ma zatem legitymacji do podjęcia uchwały w sprawie wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego o hierarchiczną kontrolę norm, która jest czynnością o charakterze nadzwyczajnym.

Okoliczność powyższa stanowi podstawę odmowy nadania dalszego biegu wnioskowi (art. 77 ust. 3 pkt 4 ustawy o TK).

7. Trybunał zwraca również uwagę, że treść uchwały i wniosku musi cechować minimalna zbieżność, która obejmuje wskazanie kwestionowanego przepisu – przedmiot kontroli, wyrażenie woli wyeliminowania tego przepisu z porządku prawnego oraz sformułowanie za-

rzutu niezgodności z przepisem aktu normatywnego o wyższej mocy prawnej – wzorzec kontroli (art. 62 ust. 2 pkt 1 ustawy o TK).

7.1. Uchwała z dnia 24 lutego 2016 r. (nr 7/2016) stanowi w § 1, że „Zarząd Polskiego Związku Firm Deweloperskich podejmuje uchwałę w przedmiocie wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem w sprawie zgodności przepisów ustawy z Konstytucją w związku z ustawą o prawach konsumenta”. Zgodnie z § 2 „uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia”.

Uchwała Zarządu Związku nie określa jednak ani przedmiotu ani wzorców kontroli. Trybunał stwierdza zatem, że podjęcie przez Zarząd Związku uchwały, w której nie przedstawiono zarzutu niezgodności konkretnych przepisów ustawy o prawach konsumenta oraz Kodeksu cywilnego z wyraźnie wskazanymi postanowieniami Konstytucji, musi być uznane za nieskutecznie złożone oświadczenie woli w sprawie wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego. Jeśli bowiem uchwała podmiotu konstytucyjnie legitymowanego do złożenia wniosku (art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji) nie wyznacza dokładnie zakresu zaskarżenia, to okoliczność ta uniemożliwia Trybunałowi przeprowadzenie abstrakcyjnej kontroli norm.

Trybunał Konstytucyjny przypomina, że pełnomocnik wnioskodawcy, w tym również podmiot sporządzający lub podpisujący wniosek, jest zobowiązany do działania w granicach i zakresie udzielonego pełnomocnictwa. Nie posiada zatem kompetencji do samodzielnego kształtowania ani przedmiotu, ani wzorców kontroli, gdyż wiąże go treść uchwały podmiotu legitymowanego do wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego.

7.2. W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że skoro uchwała stanowiąca podstawę wystąpienia z wnioskiem nie wyznacza zakresu zaskarżenia, tym samym rozpatrywany wniosek, nie pochodzi od uprawnionego podmiotu.

Okoliczność powyższa stanowi podstawę odmowy nadania dalszego biegu wnioskowi (art. 77 ust. 3 pkt 4 ustawy o TK).

8. Ponadto Trybunał wskazuje, że podmiot o ograniczonej kompetencji wnioskowej, jakim jest organizacja pracodawców, ma obowiązek wykazać, że kwestionowane we wniosku uregulowanie należy do kategorii spraw objętych zakresem działania wnioskodawcy (art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK).

8.1. Związek, uzasadniając swoją legitymację do występowania z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego, wskazuje, że zakwestionowane przepisy dotyczą „zakresu odpowiedzialności inwestorów – deweloperów, będących stronami umów o roboty budowlane i umów sprzedaży nieruchomości, a co za tym idzie praw członków Związku”. Co istotne, wnioskodawca nie zgadza się z przyjętą w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wąską wykładnią pojęcia spraw objętych zakresem działania związku, o którym mowa w art. 191 ust. 2 Konstytucji (spraw związanych ze statusem pracodawcy lub pracownika). Jak podkreśla, „przepis 191 ust. 2 Konstytucji w żaden sposób nie ogranicza zakresu działania organizacji pracodawców jedynie do kwestii pracowniczych”, powołuje się przy tym na zdanie odrębne do postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z 28 stycznia 2004 r. w sprawie Tw 74/02.

8.2. W odniesieniu do tych twierdzeń, Trybunał przypomina, że właściwe odczytanie przesłanki „spraw objętych zakresem działania”, określonej w art. 191 ust. 2 Konstytucji, możliwe jest jedynie w ścisłym powiązaniu z art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji. Przyznanie uprawnienia do inicjowania abstrakcyjnej kontroli norm trzem różnym podmiotom, ale w obrębie jednego przepisu ustawy zasadniczej oznacza, że intencją ustrojodawcy było zwrócenie uwagi na szczególny rodzaj interesów związanych z działalnością podmiotów legity-

mowanych. Są to – odpowiednio – interesy pracodawców w związku z zatrudnianiem pracowników, interesy pracownicze oraz interesy związane z wykonywaniem zawodu (por. postanowienia z: 17 marca 2003 r., sprawa Tw 63/02, OTK ZU nr 1/B/2003, poz. 11; 25 lutego 2003 r., sprawa Tw 77/02, OTK ZU nr 3/B/2003, poz. 163; 19 marca 2003 r., sprawa Tw 73/02, OTK ZU nr 2/B/2003, poz. 80; 21 maja 2003 r., sprawa Tw 6/03, OTK ZU nr 2/B/2003, poz. 85; 28 stycznia 2004 r., sprawa Tw 74/02, OTK ZU nr 1/B/2004, poz. 2; 30 marca 2004 r., sprawa Tw 10/03, OTK ZU nr 1/B/2004, poz. 6 oraz 14 kwietnia 2004 r., sprawa Tw 22/03, OTK ZU nr 2/B/2004, poz. 105).

Trybunał podkreśla, że przyjęcie w Konstytucji nazwy „organizacja pracodawców”, a nie „organizacja osób prowadzących działalność gospodarczą” lub „organizacja przedsiębiorców”, ma istotne znaczenie dla wyznaczenia kręgu podmiotów mających uprawnienie do występowania przed Trybunałem Konstytucyjnym w roli wnioskodawcy. Nie ulega wątpliwości, że gdyby ustrojodawca chciał objąć interesy gospodarcze szczególną ochroną, wyrażając się w możliwości kierowania wniosku do Trybunału Konstytucyjnego, przyznałby takie uprawnienie organizacjom powołanym do reprezentowania właśnie takich interesów swoich członków (np. izbom gospodarczym). Skoro ustawodawca konstytucyjny nie przyjął powyższego rozwiązania, to zdolność wnioskowa organizacji pracodawców dotyczy tylko interesów ich członków jako pracodawców, tym bardziej że istnieją kategorie pracodawców, które z założenia nie mogą lub nie muszą prowadzić działalności gospodarczej (zob. postanowienie z 27 maja 2014 r., sprawa Tw 20/12, OTK ZU nr 3/B/2014, poz. 179).

Trybunał Konstytucyjny w obecnym składzie w pełni podtrzymuje zatem ugruntowany w orzecznictwie sądu konstytucyjnego pogląd, zgodnie z którym pojęcie spraw objętych zakresem działania jest w przypadku podmiotów wymienionych w art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji wyraźnie ograniczone i dotyczy wyłącznie tych aktów normatywnych, które bezpośrednio kształtują relacje pomiędzy pracownikiem a pracodawcą. Tego rodzaju stanowisko zostało potwierdzone w postanowieniu pełnego składu Trybunału Konstytucyjnego z 28 stycznia 2004 r. (sprawa Tw 74/02, OTK ZU nr 1/B/2004, poz. 2), którym Trybunał jest związany pomimo złożonego do niego zdania odrębnego.

8.3. Wnioskodawca przedmiotem kontroli uczynił art. 51 ustawy o prawach konsumenta – tj. przepis przejściowy ustawy, która weszła w życie z 25 grudnia 2014 r. – a także, zmienione tą ustawą, art. 568 § 1 oraz art. 576¹ Kodeksu cywilnego.

Zgodnie z art. 51 ustawy o prawach konsumenta, do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy, tj. przed 25 grudnia 2014 r., stosuje się przepisy dotychczasowe. W myśl art. 568 § 1 Kodeksu cywilnego sprzedawca odpowiada z tytułu rękojmi, jeżeli wada fizyczna zostanie stwierdzona przed upływem dwóch lat, a gdy chodzi o wady nieruchomości – przed upływem pięciu lat od dnia wydania rzeczy kupującemu. Jeżeli kupującym jest konsument, a przedmiotem sprzedaży jest używana rzecz ruchoma, odpowiedzialność sprzedawcy może zostać ograniczona, nie mniej niż do roku od dnia wydania rzeczy kupującemu.

Wnioskodawca kwestionuje te przepisy w zakresie, w jakim na gruncie umów o roboty budowlane zawartych przed 25 grudnia 2014 r. przyznają inwestorowi trzyletni termin rękojmi za wady rzeczy względem wykonawcy robót, a jednocześnie, na gruncie umów sprzedaży tych nieruchomości zawartych po tej dacie, przyznają kupującemu względem sprzedawcy pięcioletni termin rękojmi za wady.

Artykuł 576¹ Kodeksu cywilnego dotyczy zaś możliwości żądania naprawienia szkody przez sprzedawcę, który poniósł koszty w wyniku wykonania uprawnień z tytułu rękojmi za wady fizyczne rzeczy przez konsumenta, od poprzedniego sprzedawcy, wskutek którego działania lub zaniechania rzecz stała się wadliwa.

Przepis ten został zaskarżony w zakresie, w jakim nie przyznaje sprzedawcy, który poniósł koszty w wyniku wykonania przez konsumenta uprawnień z tytułu rękojmi za wady

fizyczne rzeczy, uprawnienia do żądania naprawienia poniesionej szkody od wykonawców rozumianych jako strony umowy o roboty budowlane zdefiniowanej w art. 647 Kodeksu cywilnego, a przyznaje uprawnienie do żądania naprawienia takiej szkody jedynie od poprzednich sprzedawców w rozumieniu art. 535 Kodeksu cywilnego.

8.4. W odniesieniu do tak określonego przedmiotu kontroli Trybunał stwierdza, że zakwestionowane we wskazanym zakresie przepisy dotyczą relacji pomiędzy przedsiębiorcami (deweloperami) a wykonawcami umów o roboty budowlane, a także kupującymi nieruchomości, nie zaś między pracodawcami a pracownikami. Wnioskodawca, kwestionując te przepisy, wskazuje zatem na te interesy członków swojej organizacji, które związane są z odpowiedzialnością inwestorów (deweloperów) na gruncie umów o roboty budowlane lub sprzedaży nieruchomości. Choć interesy te w naturalny sposób są związane z funkcjonowaniem przedsiębiorców zrzeszonych w Związku, to jednak Związek nie może występować z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego w celu ochrony interesów gospodarczych tychże przedsiębiorców. Zaskarżone przepisy nie dotyczą zatem spraw, które w rozumieniu art. 191 ust. 2 Konstytucji mieszczą się w zakresie działania organizacji pracodawców.

Oceniając wniosek w aspekcie kwestionowanych przepisów, ale również w kontekście postawionych pod adresem tych przepisów zarzutów niezgodności z Konstytucją – tj. art. 2, art. 32 ust. 1, art. 64 ust. 2, art. 7 Konstytucji – Trybunał Konstytucyjny uznaje, że są one związane z ochroną działalności gospodarczej prowadzonej przez członków Związku. Jak bowiem twierdzi wnioskodawca, „konsekwencją tego stanu rzeczy [stosowania art. 51 ustawy o prawach konsumenta w zw. z art. 568 § 1 Kodeksu cywilnego] jest fakt, iż zamierzenia gospodarcze deweloperów, których realizacja rozpoczęła się pod rządami poprzednich przepisów, staną się znacznie bardziej ryzykowne z prawnego i gospodarczego punktu widzenia”. Wskazuje także, że ustawodawca „w konsekwencji [wprowadzenia art. 576 Kodeksu cywilnego], doprowadził do nieuzasadnionej dyskryminacji sprzedawców, którzy wadliwą rzecz uzyskali w wyniku umów innych niż umowa sprzedaży, w szczególności umów o roboty budowlane”. Związek, występując zatem w interesie gospodarczym, wykracza tym samym poza granice przysługującej organizacjom pracodawców legitymacji w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym (art. 191 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 191 ust. 2 Konstytucji).

Okoliczność powyższa stanowi podstawę odmowy nadania dalszego biegu wnioskowi (art. 77 ust. 3 pkt 4 ustawy o TK).

W tym stanie rzeczy Trybunał postanowił jak w sentencji.